

Fluff n Stuff – Ňuchňací plyšáci

Autorka: **Emynn**; Překlad: **Patoložka**; Beta-read: **Claire, Lady Corten**

<http://emynn.insanejournal.com/tag/fluff+n+stuff>

Romance, Humor, Slash, OOC, 16+

Rozsah: 4 části, dohromady asi 8 tis. slov

This story is based on characters and situations created and owned by JK Rowling, various publishers including but not limited to Bloomsbury Books, Scholastic Books and Raincoast Books, and Warner Bros., Inc. No money is being made and no copyright or trademark infringement is intended. This fanfiction was written by Emynn, czech translation was created by Patolozka.

Popis příběhu: Ňuchňací povídka plná Severuse, Harryho, plyšáků a tak vůbec... Prostě celí oni, znáte je...

Poznámka překladatelky: *Ano, vím, že je to cukřenka, ano, vím, že to ani není vánoční, ale... na druhou stranu – nemáte už toho cukroví, světýlek, stromečku a shánění dárků prostě dost? Pokud ano, mám tu něco přímo pro vás...*

ooOoo

Stuffed with Love – Láskou naplněný

Autorka: **Emynn**; Překlad: **Patoložka**; Beta-read: **Lady Corten, Claire**

<http://emynn.insanejournal.com/21700.html#cutid1>

Varování autorky: Cukr, hloupůstky a slanina...

Shrnutí příběhu: Severus vůbec není dobrý pacient. Ovšem Harry naštěstí ví, jak si s tím poradit...

ooOoo

„Přeháníš to,“ trval na svém Severus. Vytrhl Harrymu své šaty z ruky, když se muž pokoušel podívat se pod ně. „S mou nohou nic není.“

„Severusi, nebuď směšný,“ prohlásil Harry a učinil nový pokus o sevření tkaniny. „Nějaký prokletý plyšový had tě kousl do nohy. Alespoň by ses na to měl *podívat*. A přestaň s tou tvrdohlavostí.“

„Nejsem tvrdo- ááá! Co si zatraceně myslíš, že děláš, ty jeden hloupý, pošetilý kluku?“

Harry měl odvahu protočit panenky, když mu pomáhal z podlahy. „Sotva jsem se tou nohou tvé holeně dotkl. Kdyby bylo všechno v pořádku, jak tvrdíš, pak by tě to asi těžko složilo k podlaze.“

„Krutý, sadistický parchante,“ zabručel Severus.

„Legrační, že přesně to jsem si zvykl říkat já o tobě,“ ušklíbl se Harry a navedl Severuse k židli. „A teď mě nech se na to podívat.“

Severus chtěl protestovat, ale ta bolest byla tak příšerná, že už nedokázal dál bojovat. Kousl se do spodního rtu, aby se zdržel nářků, zatímco Harryho prsty přejížděly až moc blízko u jeho nohy. U Pána zla přežil horší věci, včetně uštknutí do krční tepny od živého hada, děkuji pěkně. Nebude přece ronit slzy kvůli popudlivé dětské hračce!

„Pro Merlinu, Severusi. Tvá noha! Je celá modrá!“

Severus zvědavě zamžoural dolů. „Potřebuješ nové brýle. Jsem si celkem jistý, že je zelená.“

„Víš, Severusi, jen kvůli tomu, že jsi Nejhlavnější zmijozelský hlavoun ve vesmíru, to neznamena, že musí být zelené *všchno*. Tvá noha je zcela jasně modrá.“

„Nemusí být, ale je. A mimoto má spíše odstín mořské pěny než opravdové zmijozelské zelené.“

„Pravé zmijozelské... och, zatraceně, Severusi,“ povzdechl si Harry. Vyjmul svou hůlku z kapsy a začal s ní sesílat pár jednoduchých diagnostických kouzel.

„Jestli nepřestaneš s tím protáčením očí, zůstanou ti tak,“ odfrkl si Severus.

„Jak by mi tak mohly zůstat, když se otáčí?“ zeptal se Harry, aniž by zvedl pohled od jeho nohy. „Neměly by se prostě podle definice přestat točit?“

„Och, takže *ted'* ho zajímají definice?“ zamumlal si Severus pod fousy. „Říká člověk, kterého jsme k nim nemohli během zkoušek z lektvarů dokopat, ó né...“

„Přestaň.“ Harry se zvedl na nohy. „Nejdřív tě dostaneme do postele, a pak přivolám léčitelku.“

„Tak to tedy ne. Jsem zcela v pořádku a vím přesně, který lektvar mě vyléčí.“

Harry pozvedl obočí. Severus sebou cuknul. Přesně věděl, odkud se jeho manžel tento výraz naučil.

„A je ten lektvar uvařený?“

„Samozřejmě. Protijedy na prokletá plyšová zvířátka mívám přirozeně připravené pro každou příležitost,“ odpověděl Severus rozmrzele. Časem se Harry naučil rozlišovat, kdy to myslel vážně a kdy byl jen sarkastický. Doufal, že tohle byla jedna z těch chvil...

„Jo, dobrý pokus,“ odfrkl si Harry. „Dobře. Budťo mi naprosto přesně řekneš, jak ten lektvar připravit, nebo tu za deset minut bude léčitelka Tannerová.“

„Tobě?“ zalapal Severus po dechu. „Má noha by skončila celá fialová! Či by, oddělená od mého těla, odtančila rozjařeného jednonohého kozáčka ze dveří!“

Harry si zkrřížil ruce na hrudi. „Dost možná. Je to tvá volba.“

ooOoo

Léčitelka Tannerová dorazila během sedmi minut a o půl hodiny později Severusovi nalila protijed do krku. „Celkem obvyklá kletba,“ vysvětlila. „Trocha spontánní magie, dosti běžná u mladých kouzelníků, než se naučí provádět komplexní kouzla. Ani nejsem moc překvapená, že vás pokousalo plyšové zvíře. Obvykle taková kouzla najdete právě v takových věcech.“ Převzala od Severuse prázdnou lahvičku. „Lektvar bude ve vašem systému pracovat patnáct až dvacet hodin, ale i tak nebudete moci několik dalších dnů svou nohu používat. Vážně to

poranilo krevní cévy. Ať už to kouzlo seslal kdokoliv, byl to opravdu rozhněvaný mladý kouzelník.“

Severus se rozhodl, že teď byla správná doba na to simulovat spánek. Rozhodně nechtěl navazovat jakýkoliv oční kontakt s Harrym. Ten chlapec se sice nitrozpyt nikdy nenaučil, ale někdy se zdálo, jako by přesně věděl, co se odehrává v Severusově hlavě.

Léčitelka Harrymu objasnila některé možné vedlejší účinky lektvaru (bolest hlavy, únava, zvýšený pocit závislosti na druhé osobě, tendence k blábolení; prostě jako obvykle) a odešla. Severus nechal své oči zavřené dokonce i poté, co slyšel, jak se za ní zavřely dveře, a ucítil, že ho Harry bere za ruku.

„To ty jsi seslal to kouzlo, že ano?“ zašeptal Harry. „Když jsi byl ještě chlapec.“

Severus si nedokázal pomoci a opětoval stisk Harryho ruky. „Zlobil jsem se na svého otce. Myslel jsem si, že by mě Sigmund dokázal ochránit.“

Harry si odfrkl. „Pojmenoval jsi svého útočného hada Sigmund?“

Severus otevřel jedno oko a zazíral na něj. „A co s tím?“

Harry se usmál, ale Severus měl pocit, že to vypadalo jako smutný úsměv. „Nic. Jen si tě snažím představit jako dítě.“

„Hmf.“ Severus oko znovu zavřel. Cítil, jak ho začíná přemáhat spánek. „Tak už lituješ... svého rozhodnutí bydlet ve Tkalcovské ulici?“ pokusil se zeptat mezi zívnutími.

„Samozřejmě, že ne,“ odvětil Harry a políbil ho na čelo. „Ty bys na Grimmauldově náměstí nikdy šťastný nebyl. Ale pokud tě začnou pronásledovat tvé dětské hračky, pak bychom se možná měli, až ti bude lépe, poohlédnout po novém domově.“

„Ano,“ souhlasil Severus. Sotva dokázal najít sílu, aby pohnul rty. „Zůstaneš se mnou?“

Vnímal, jak se peřina pohnula, a jak poté Harry vklouznul vedle něj. Silné paže se obtočily kolem jeho těla, díky čemuž měl Severus pocit bezpečí a tepla. „Ovšem.“

ooOoo

Harry byl moc daleko. Byl přímo u něj, ale i přesto byl moc daleko.

„Můj,“ zamumlal Severus a přitáhl si mladšího muže těsněji k hrudi. „Můj Harry.“

„Uf,“ zabručel Harry. „Severusi, nemůžu dýchat.“

Severus zdráhavě uvolnil své sevření. „Miluji tě,“ pronesl omluvně.

Harry se usmál. „Já vím. Taky tě miluju. Jak se cítíš?“

„Stejně jako se cítím vždycky, jen intenzivněji,“ zamračil se Severus. Nedávalo mu to smysl. „Miluji tě. Potřebuji tě u sebe. Jsi vzduchem, který dýchám. Když se tě dotýkám, cítím se smířený se životem. A mám strach, co by se stalo, kdybys vyšel ze dveří.“

Harry Severuse letmo políbil na rty. „To je moc milé, Severusi. Ale já se ptal na tvou nohu.“

Severus se zamračil a zkusmo končetinou zavrtěl. „Trochu bolí.“

Harry přikývl. „Léčitelka Tannerová říkala, že je to očekávané. Jsem si jistý, že zítra to už budeš zase ty.“

Severus přitulil svou tvář k Harryho hrudníku. „A zůstaneš se mnou i potom, co mi bude líp?“

Harryho smích polechtal Severuse na hrdle. „Pochopitelně, ty jeden mizero. Která část z toho: *v dobrém i zlém, v nemoci i ve zdraví*, ti utekla?“

„To tys mohl zapomenout,“ zamumlal Severus, ale to už vlastně znovu usínal. Sevřel Harryho v náručí, zoufale toužící ho udržet u sebe.

„Nikdy.“

ooOoo

Severus skryl svou tvář poníženě do dlaní. Všechno, co Harry učinil, bylo, že se odešel osprchovat, a on se choval jako nějaký chorobně zamilovaný floutek, jehož manžel právě odchází do své první války. V době, kdy ten lektvar koloval jeho žilami za čerstva, si Severus ještě neuvědomoval, jak trapně se chová. Ale teď, když konečně začínal vyprchávat, si byl mnohem více vědom svých činů i celé hodnoty jeho důstojnosti.

Harry se nakonec znovu objevil a vypadal trochu ostražitě, ale také mokře a rozkošně s tím ručníkem nebezpečně omotaným kolem pasu. Severus se nadechl čerstvé vůně jeho vody po holení a odolal touze po něm skočit a odvléci ho do postele.

„Cítíš se líp?“ zeptal se Harry.

Severus přikývl. Jeho jazyk se zdál v jeho ústech až příliš velký. „Ano. Nemusíš se o mě bát. Musel jsem za svůj život přestat daleko horší vedlejší účinky různých lektvarů.“

„Já prostě jen nechci, abys trpět zbytečně,“ řekl Harry a políbil Severuse na tvář. „Ale musím pro nás připravit nějakou snídani. Potom, co jsme včera vynechali večeři, mám pocit, že by můj žaludek dokázal sníst sám sebe.“

Severus se několikrát zhluboka nadechl a pokusil se potlačit paniku, která se mu vzdouvala v hrudi. Na jisté úrovni vnímání věděl, že bude Harry prostě jen dole, ale nedokázal se přinutit necítit nepokoj. *Ztracený lektvar!* Naštěstí ho to snad bude ovlivňovat už jen několik dalších hodin.

Harry se zamračil. „Počkej tady. Mám nápad.“

„Jako bych snad mohl někam odejít s touhle tlustočerví nohou,“ zavolal za ním Severus, když Harry zmizel na záchod, než klesl zpátky do polštářů, otrávený sám sebou. *Jak směšné!*

Když se Harry vrátil, už byl, ke vší smůle, oblečený. Severus nakratinko truchlil kvůli ztrátě pohledu na Harryho obnaženou hrud', pak se ale rozhodl, že bude jen dobře, když Harry nebude opékat jeho ranní slaninu nahý. Vždy byl tak nevysvětlitelně nepořádný.

Přimhouřil oči, když si povšiml, že Harry svírá něco za zády. „Co je to?“

Harry se zasmál a vytáhl ten předmět. „To je méďa Harry! Líbí se ti?“

Severus na něj zděšeně civěl. Ta zpropadená věc byla nesporně červenou, chlupatou verzí Harryho ve tvaru medvídka. Vpravo dole na břicho měla vyšitý blesk a na hlavě chomáče střapatých, černých vlasů. „Ty ses zbláznil,“ prohlásil.

„Ani náhodou! Je to úžasné, koukni.“ Harry strčil medvídka do postele na místo, kde obvykle spával. „Přeměnil jsem ho z mojí kolínské, takže bude dokonce i vonět jako já. A nedívej se na mě tak. Víím, že se ti líbí, jak voním.“

Severus zkřížil paže na prsou. Nehodlal Harrymu poskytnout to zadostiučinění, že měl pravdu. „Je to *plyšový medvídek*, Pottere,“ pronesl, pečlivě vyslovuje každou slabiku s posměchem, který si zasloužila. „Jsem dospělý. Takové věci nepotřebuji.“

„A co kdybych ti řekl, že jsem do něj vložil i jistou zvláštní magii?“ zeptal se Harry a zahýbal obočím.

Severus zvedl dva prsty. „Dobře, Pottere. Tak běž. Ale ujisti se, že mi, až se vrátíš, přineseš nějakou slaninu.“

Harry se smál celou cestu až do kuchyně.

ooOoo

Ten zpropadený medvěd se mu vysmíval.

Severus na něj mrknul koutkem oka. Medvídek Harry tam prostě jen tak seděl a vypadal domýšlivě s tím svým radostným úsměvem a zářivými zelenými očima. Jako by prostě *věděl*, že Severus netouží po ničem jiném, než se natáhnout přes postel, popadnout ho a přitulit si ho k tělu.

Nezdvořák.

Severus vytáhl z nočního stolku knihu a otevřel ji na náhodné stránce. *Ach, posilující vlastnosti krysí sleziny. Fascinující.*

Závan vůně medvídka Harryho rozptyloval Severuse od čtení. „Jsi stejně tak nepřístojně marnivý, jako tvůj lidský protějšek,“ střelil po medvídkovi. „Ten si také myslí, jaký je neodolatelný. Má štěstí, že mě má poblíž, abych udržoval jeho ego na zdraví prospěšné úrovni.“

Medvídek Harry se prostě dál ušklíbal.

A Severus nedokázal tento druh domýšlivosti snést. Rozhodnut, že trocha násilí bude zcela přijatelná a nezradí jeho odhodlanou, důstojnou reputaci, dloubnul medvídka Harryho do břicha.

A pak, protože byl stále rozzlobený a ne proto, jak hebká byla medvídkova srst, do něj šťouchnul znovu.

Pak mu cvrnknul do jeho drobného srdcového nosu.

Poté ho štípnul do jedné pahýlovité nohy.

Následně, návdavkem, mu pocuchal jeho černé nepořádné vlasy.

A pak, házeje všechnu zdrženlivost za hlavu, medvídka Harryho popadl a strčil si ho pod bradu.

Objímání nějakého zatraceného plyšového medvídka by nemělo být tak zpropadeně příjemné.

Nehledě na to, že byl tak měkoučký a roztomilý a přesně padnoucí do objetí. Nebylo to tak, že by byl obdařen Harryho uličnickým šarmem a jeho nechutně libou vůní. V tom medvídkovi bylo prostě něco, co způsobilo, že se Severus cítil milován a ochraňován.

Byl to dosti podobný pocit, který jím cloumal, kdykoliv svíral skutečného Harryho v náruči.

„Hmf,“ povzdechl si Severus, když přes oba – medvídku Harryho i sebe – přetahoval peřinu. „Ta slanina by se měla raději dostavit brzy.“

ooOoo

„Jakkoliv se mi přičí přerušovat tuto malou milostnou pohodu, vážně musím trvat na tom, aby sis snědl svou snídani. Potřebuješ výživu.“

Severus otevřel oči a vzhlédl k Harrymu. Dokonce si ani neuvědomil, že si zdříml. Opatrně vymanil své paže od medvídku Harryho a pokusil se ho ukrýt pod přikrývkou.

„Pozdě. Teď už se nemůžeš vymluvit na náhodné objetí,“ ušklíbl se Harry. „Sledoval jsem tě, jak se s ním objímáš, dobrých pět minut, než jsem něco řekl.“

„Nesmysl,“ zaláteřil Severus. „Kde je má slanina?“

„Přímo tady.“ Harry mu podal podnos a pak mu za hlavu vsunul polštář navíc. „Vrhni se na to.“

Severus tak učinil.

„Tak jsem přemýšlel, že se určitě začneš nudit, když dnes musíš zůstat celý den v posteli,“ prohlásil Harry, zatímco si Severus vložil sousto do úst. „Tak co kdybychom si, až se najíš, něco zahráli? Můžeme zkusit šachy nebo třeba Scrabble.“

„Nechci hrát Scrabble,“ zavrčel Severus.

„Och, no ták,“ odvětil Harry zlehka. „Trocha hrátek se slovy?“

„Nechci hrát Scrabble,“ zopakoval Severus. „Chci sex.“

Harry zamrkal. „Jsem si dost jistý, že by léčitelka Tannerová dala přednost tomu, aby ses nepřetěžoval.“

„Nebudu se přetěžovat, když za mě všechnu práci zastaneš ty,“ odpověděl Severus a zakousl se do obzvláště křupavého kousku slaniny. *Mmm, lahoda.*

„Já ti nevím,“ prohlásil Harry váhavě. „Jen budu nervózní. Nechci tvou nohu znovu zranit.“

Severus se přinutil odložit vidličku stranou. „Harry. Dal jsi mi tohohle otřesně roztomilého medvídku, který mi tě nejen fyzicky připomíná, ale který je rovněž naplněn vší láskou a náklonností, kterou ke mně cítíš. Tam, kde náhlý impulz mé mladistvé magie způsobil strach a bolest, tam ty přinášíš radost a naději. Ten lektvar brzy vyprchá a oba víme, že místo abych spoléhal na vyjádření všech těch otřepaných frází slovy, raději bych ti ukázal, jak moc mám o tebe zájem způsobem, jakým se tě dotýkám, když se věnujeme rozkoším těla. Takže, byl bys tak laskav a porajtoval si na mě, abych ti mohl dokázat, kolik pro mě znamená tím jediným způsobem, o kterém si jsem jistý, že dokážu provést alespoň trochu adekvátně?“

Harry se usmál a políbil Severuse plně na rty, oběma rukama vzal jeho tvář do dlaní. „Miluju tě, ty jeden darebáku.“

„Já vím, a já tebe,“ odvětil Severus netrpělivě. „Jaká je tvá odpověď?“

„No, pokud budeme opatrní,“ řekl Harry zamyšleně. „A pokud medvídka Harryho otočíme, aby se nemohl dívat. Je ještě moc mladý, aby byl svědkem těchto živočišných hrátek...“

Severus odložil táč stranou, ignoruje poslední kousek slaniny, a opatrně umístil medvídka Harryho na noční stolek tváří ke stěně. Pohlédl na Harryho v očekávání. „Ted?“ zeptal se.

Harry si přetáhl tričko přes hlavu a rozkročil se nad Severusovým pasem. „Ted,“ odsouhlasil.

Severus si povzdechl a objal Harryho pažemi.

Existovaly věci, pro které uštknutí plyšovým hadem stálo za to.

Lost Boys Found – Ztracení chlapci se našli

Autorka: **Emynn**; Překlad: **Patoložka**; Beta-read: **Claire**

<http://emynn.insanejournal.com/29911.html#cutid1>

Varování autorky: Cukřík doslovně i ve změněné formě. Vážně.

Shrnutí příběhu: Jak říká přísloví: „Tvoř si nové přátele, ale zachovej ty staré. Ti první jsou ti stříbrem, ale ty druhé vyvážíš zlatem.“ Harry a Severus zjistí, že nikdy není pozdě znovu se dát dohromady se starým přítelem, třebaže je tak trochu plyšový...

ooOoo

„Hej ty,“ zvolal Harry, když Severusovi podával šálek čaje. „Jak se cítíš?“

„Lépe,“ odpověděl Severus. Převzal od něj nápoj a trochu se uvolnil v křesle. „Ale jsem poměrně unavený.“

Harry se zasmál. „No, to spíš ale může být následek bezmála poloviny prosouložené noci, než útoku plyšového hada.“

Severus si pobouřeně odfrkl a pozvedl šálek ke rtům. „Odmítám odpovídat na takové nedospělé poznámky.“

„Říká muž, který se ještě stále objímal s plyšovým medvídkem, když jsem ráno odcházel z postele.“

Severusovi zrudly tváře. „To jen proto, že mi tě tak připomíná.“

Harry se usmál a vtiskl mu polibek na čelo. „Nemusíš nic vysvětlovat. Zdá se mi to rozkošné.“

„Já tedy ale rozhodně rozkošný *nejsem!*“ odvětil Severus se zamračením.

„Samozřejmě že ne,“ souhlasil Harry. „Snídani?“

„Slaninu, prosím,“ odpověděl Severus bezprostředně.

Harry vytáhl kouzlem ohřátý talíř, který předtím vložil do skříně. Jeho Severus byl prostě bytostí s jistými návyky. Snad mu to nezacpe tepny. „Dobrou chuť.“

Severus rychle spořádal svou snídani a Harry se usadil na židli naproti němu a spokojeně ho pozoroval. Jakkoliv žertoval o směšnosti celé té Severusovy nehody, velmi to s ním otrásl. Teď, když už věděl, jaký to je pocit být Severusem milován, si nedokázal ani představit, že by ho ve svém životě neměl. A myšlenka, že by všechno to štěstí, které cítil, kdykoliv byl se svým partnerem, zničil plyšový had, ho děsila.

„Chtěl jsem tady uklidit,“ prohlásil Harry, zejména proto, aby neseděli v tichosti a on nepřemítal o životě bez Severuse. „Až skončím, mám v úmyslu se přesunout do knihovny a trochu pátrat. Nechceš se připojit?“

„Mohl bych,“ přikývl Severus, zamyšleně poklepáváje kouskem slaniny o svou bradu. „Nerad bych, aby ses během toho procesu zranil. Po čem pátráš?“

„Jen jsem se chtěl ujistit, že se se Sigmundem náležitě vypořádám. Chtěl bych ho spálit, ale mám trochu obavy, aby se ta magie pak nerozptýlila kolem a nepřeskočila na nějaký jiný předmět v domě. Nerad bych stvořil vraždící špachtli nebo tak.“

Severus upustil vidličku. „Ty... ty chceš Sigmunda zničit?“

„Um, Severusi? Málem jsi kvůli té věci přišel o nohu. Mohlo tě to i zabít. Proč bych se toho neměl chtít zbavit?“

„On není jen tak nějakou věcí!“ trval na svém Severus. „A nemyslel to tak.“

Harry se zarazil. Severus začal vypadat rozpačitě kvůli svému vzplanutí, ale tady šlo o něco hlubšího. Severusovy oči nějak ztratily tu svou obvyklou tvrdost, přišly o ostré hrany a změnily se na oči malého chlapce, který se bojí o ztrátu své oblíbené hračky.

„Severusi,“ pronesl Harry zlehka, „mohl ti ublížit.“

Severus se schoulil do sebe. Bylo vážně ohromující, jak dokázal dospělý muž, který naháněl hrůzu tolika studentům už jen tím, že v Bradavicích procházel po chodbách, vypadat jako zranitelné dítě. „Nemohl,“ odvětil upjatě. „Není třeba mu něco dělat. Je to jen hračka. A já si nepřeji, abys ho ničil, když jsem ho po všech těch letech konečně našel.“

Harry si klekl vedle Severuse a vzal jeho ruku do své. „Vím, že když jsi byl malý, byl Sigmund tvým ochráncem. Ale teď je nebezpečný. Co kdybys pro tuto chvíli dovolil mě, abych byl tvým ochráncem? Nechci, aby se ti znovu něco stalo.“

Severus se do něj zabodával pohledem. „Nenechám tě, abys s ním zacházel jako s nějakým vzteklým psem a mohl sis tak naplnit nějaké hloupé romantické iluze.“

Harry si povzdechl. „Severusi, víš přece, že bych něco takového nechtěl, ale copak nechápeš, odkud pocházím?“

„Tak s ním mluv!“ vyhrkl Severus. „Říkáš si hadí jazyk, tak si s ním promluv. Řekne ti, že už mě nikdy znovu nezraní.“

Harry to uvážil. Severus měl pravdu. Předtím už přece mluvil s neživými hady a tento plyšový se dokonce sám o sobě trochu hýbal. Nemyslel si sice, že to bude k něčemu dobré, ale pokud tím učiní Severuse šťastným... „*Accio Sigmund.*“

Had přistál přímo do Harryho čekajících rukou. Uchopil ho dost silně na to, aby se mu nemohl vymanit, ale ne tak silně, aby ho mohl zranit, pokud tedy plyšové hračky vůbec cítí bolest. „*Ahoj,*“ zasyčel na zkoušku.

„Ty mluvíšššš hadím jasssykem,“ zasyčel Sigmund na oplátku a obtočil se kolem Harryho paže. Povrch jeho těla byl jemný a hladký. „Úšššasssné. Byl jsssem tak osssamělý.“

Harry Severuse ignoroval. Věděl i bez toho, aby se na něj podíval, že je jeho pohled prokvetlý vítězoslavnou samolibostí. „Víššš, že jsssi ublíšššil Severussovi?“

Sigmund vypadal zmateně. „Severussovi? Nikdy. Mám Severusse rád. Musším ho chránit před tím zlosssynem Tobiassem. Severusss sse dávno ssstratil. Chybí mi.“

„Tobiasss je mrtvý,“ zasyčel Harry. „Zaútočil jsi na Severusse.“

Sigmund sklouznul z Harryho těla k Severusovi. Muž se pro něj natáhl a vzal si ho do klína. „Ahoj, Sigmunde,“ zamumlal.

„Severusssi, jsssi to ty,“ zalapal had po dechu. „Tolik mě to mrssší!“

„Co říká?“ zeptal se Severus.

Sigmund se ovinul kolem Severusových ramen. „Můj Severusss, jak jsssi vyrossst!“ Zavrtěl ocáskem Severusovi před nosem, čímž u muže vyvolal tiché uchechtnutí. „Ale ssstále jsssi můj Severusss. Našššel jsem sssvého Severusse!“

„Teď je to také můj Severusss,“ prohlásil Harry pevně. „A já nedovolím, abysss mu ty nebo kdokoliv jiný ublížil.“

Sigmund energicky zavrtěl hlavou. „Nikdy. Mám Severusse moc rád.“ Sigmund se dál obtáčel kolem Severuse, očividně s velkou radostí, a vypadalo to, jako by předváděl nějaké hadí tanečky. „Severusssi! Jsi zpátky!“

„Harry, co to říká?“ zopakoval Severus. „Víš přece, jak snadno se vzruším, když mluvíš hadím jazykem, a je docela znepokojující se tak cítit, když je kolem tebe obtočená tvá oblíbená dětská hračka.“

Harry se usmál, když si uvědomil, co za scénu to vidí před sebou. Severus s ním nikdy nesdílel mnoho ze svého dětství, ale Harry přesto viděl dost na to, aby mu bylo jasné, že bylo osamělé a bolestné. Dokonce i poté, co se vrátili do Tkalcovské ulice, Harry strávil mnoho nepokojných nocí přemýšlením, jak dokázal mladý Severus vůbec usnout, když měl nablízku takového hrozného otce. Mnohokrát si Harry dokonce přál, aby se byl narodil namísto svého táty a mohl tak Severusovi poskytnout trochu útěchy a podpory v raném stadiu jeho života. Ale teď, když Harry viděl, jak Severus objímá Sigmunda, s výrazem spokojenosti na tváři, věděl, že se s tím vypořádal docela dobře.

Harry pohladil Sigmunda po temeni hlavičky a vtiskl Severusovi rychlý polibek. „Je šťastný, že jsi doma.“

Severus přikývl a na tváři se mu utvořil milující úsměv, zatímco nechával Sigmunda obtáčet se kolem jeho paže a mezi prsty. Harry ho jen sotva vídal tak pokojného. „Mohl bych si teď, když už jsem najedený, trochu odpočinout. Obávám se, že mě ta noha ještě stále trochu bolí.“

Harry Severusovi pomohl z křesla a položil mu v podpůrném gestu ruku kolem pasu. „Tak tedy pojd'. Nahoru s tebou.“

Bylo to podivné, pomyslel si Harry, když Severuse odváděl do jejich ložnice. I přesto že měl takovou radost, že Severus znovu získal jeden z ojedinelých

šťastných pozůstatků svého dětství a začínal se plně uzdravovat, Harry si nemohl pomoci, aby necítil znepokojení. Ne kvůli tomu, že by Sigmund znovu Severusovi ublížil, ale spíše kvůli tomu, že toto malé setkání vyústí v odsunutí medvídka Harryho na druhou kolej.

Harry by se za ten nápad málem proplesknul. Oba byli přece dospělí. Nebylo třeba, aby *žárlil* na hračku. A také *nebude*. Bylo prostě jen tak hrozně složité najít pro Severuse dárek, který by neměl nějakou zatraceně praktickou funkci, jako třeba kniha nebo kotlík, a Harry se snažil vytvořit něco, co by Severus miloval prostě jen pro to, že mu to připomínalo Harryho... No, a Harry měl díky tomu pocit... výjimečnosti. Nebyl si jistý, jak by se cítil, kdyby se medvídek Harry ocitl na nějaké policičce jako zapomenutý suvenýr z dávné letní dovolené.

Severus vklouznul do postele, aniž by se snad Sigmund vymanil z jeho paží. „Ách,“ vydechl, když kolem něj Harry obtočil příkrývky. „Zřejmě jsem víc unavený, než jsem si myslel.“

Harry ho políbil na čelo. „Neměj obavy. Můžeš spát tak dlouho, jak budeš chtít. Potřebuješ ještě něco?“

Severus zašmátral v příkrývkách. „Kdepak je?“ zamumlal. Sigmund se vynořil z místa, kde byl přikrytý peřinou a rozvinul se Severusovi na ramenou. „Á-ha!“ Severus vytáhl medvídka Harryho a sevřel ho na hrudi. „Ne, myslím, že budu v pořádku.“

Harry nedokázal zabránit úsměvu na své tváři. „Pořád jsi tak oddaný medvídkovi Harrymu, i když máš teď Sigmunda zpět?“

„Nemyslím, že by to Sigmundovi vadilo,“ odvětil Severus uvážlivě.

A vskutku, Sigmund se ovinul kolem medvídka Harryho. „*Lahodné,*“ zasyčel hloubavě. „*Cítím tu lásšku.*“

„Ne, mám dojem, že nebude,“ odpověděl Harry. Nedokázal odolat nutkání znovu Severuse políbit. „Je milé vidět tě takhle. Nemyslím za těchto okolností, samozřejmě, ale uvelebeného v posteli...“

Na Severusově tváři se objevil nejistý výraz. „Nemyslíš si, že je to dětinské nebo odpuzující? Ujišťuji tě, že nemám v úmyslu si zvyknout na nějaké infantilní chování. Jsem dospělý.“

„Mám za to, že minulou noc jsi dostatečně prokázal, že jsi dospělý, když jsi měl svůj penis zanořený v mém pozadí,“ odpověděl Harry se smíchem. „Ale myslel jsem to tak. Je příjemné tě takhle sledovat. Rád tě vidí šťastného. A líbí se mi vědomí, že v tobě stále ještě zbyla trocha dětské nevinnosti.“

Severus přikývl. „Chápeš tedy, že netrpím nějakým Petr Panovským syndromem, že?“

„Na mou čest,“ slíbil Harry slavnostně.

„Dobře.“ Severus se pak zarazil. „Pokud nejsi zaměstnán jinde, můžeš se k nám připojit.“

Harry pozvedl obočí nad tím pohledem před sebou. Severus ležel stočený na boku s lehce vyplašeně vypadajícím medvídkem Harrym těsně přitisknutým k hrudi, zatímco Sigmund byl stočený na nich. „Jsi si jistý, že je tam pro mě dost místa?“

Severus stáhl Harryho k sobě, až spočíval na posteli i on. „Pro tebe? Vždycky.“

That Old Childhood Magic – Ta prastará dětská magie

Autorka: **Emynn**; Překlad: **Patoložka**; Beta-read: **Claire**

<http://emynn.insanejournal.com/36202.html#cutid1>

Varování autorky: Cukřík doslovně i ve změněné formě. Opět.

Shrnutí příběhu: Harry učiní ve Tkalcovské uličce objev, nad kterým musí Severus zapřemýšlet.

ooOoo

„Severusi? Podívej, co jsem našel!“

Severus si do pusy nacpal poslední kousek slaniny, než pozvedl hlavu, aby odpověděl na zvuk Harryho hlasu. „Pokud jsou to ta pouta se sametovou obrubou, tak ta jsem objevil už dnes ráno,“ zvolal.

„Blbče,“ zasmál se Harry. Vstoupil do místnosti a v rukách svíral objemnou, v kůži vázanou knihu. „Jako kdybych je mohl minout... Když jsem se vrátil ze sprchy, už byla přímo na mém polštáři.“ Podal knihu Severusovi. „Tohle bylo v té malé místnosti nahoře.“

Severus svazek převzal. „V čítárně mé matky,“ prohlásil. „Co jsme se nastěhovali, moc jsem tam nepobyl.“

„Myslel jsem si, že jí to patřilo. Je to jediná žensky laděná místnost v domě.“ Harry se náhle zdál nerozhodný. „Některé z nich se mi vážně moc líbily. Rád bych jich pár vystavil v domě, kdyby ti to nevadilo.“

Teprve potom si Severus uvědomil, že to nebyla jen kniha, ale fotoalbum. Neměl ani tušení, že se ve Tkalcovské ulici nějaké nacházelo. Jeho žaludek byl rozpolcený, zda má cítit nevolnost nebo jiskření naděje.

Přitiskl si album na hrudník. „Myslím, že ne,“ odpověděl. Pak se odmlčel. „Děkuji ti, Harry. Budu v obývacím pokoji.“

Harry Severuse políbil na tvář. Cítil jeho vodu po holení. „Už budu nahoře s úklidem končit. Dej mi vědět, kdybys něco potřeboval.“

Severus přikývl. „Jsem si jistý, že to nebude trvat déle než pár minut.“

„Jistě,“ odvětil Harry takovým tím k šílenství dohánějícím způsobem, který znamenal, že on ví, že je to lež, ale hodlá Severuse ukolébat vlastními iluzemi. „Udělám nám čaj.“

Severus stiskl Harryho ruku. „Ano, děkuji,“ odpověděl a pak se otočil a odešel do obývacího pokoje, aby mohl důvěrněji prozkoumat znovunalezenou připomínku své minulosti.

ooOoo

Bylo docela těžké, jednoduše řečeno, vrátit se zpět na Tkalcovskou ulici.

Severus by si nikdy nepomyslel, že se tam ještě kdy dostane. Zatraceně, nikdy nepředpokládal, že by snad přežil válku. A skutečnost, že nějakým zvratem

osudu přišel o svého megalomanského pána a získal Harryho, dodávala jeho novému životu ještě větší neskutečnost.

Po téměř celém roce, co byli spolu, se on a Harry rozhodli, že nebylo důvodu, aby dál bydleli odděleně ve svých bytech, když trávili daleko více času spolu. Jenže sotva co oba vypověděli nájemní smlouvy, utekl odněkud velšský zelený drak a spálil dům v Essexu, který si pro sebe chtěli koupit, na uhel.

Takže se na přechodnou dobu nastěhovali do Tkalcovské ulice. Grimmauldovo náměstí nepřicházelo do úvahy, protože oba, Harry i Severus, to tam nesnášeli. A i když Severus neměl rád ani Tkalcovskou ulici, už ji zvládl alespoň tolerovat. A mimoto – nebylo to tak, že by tam měli pobývat nějak moc dlouho. Jen do té doby, dokud nenajdou dům, který by obsahoval i ten zpropadený *snídaňový koutek*, o kterém Harry bez ustání žvanil.

Avšak byla to zajímavá zkušenost. Severus si během války nikdy neudělal čas, aby toto bezútesné místo uzpůsobil k životu. Zdržoval se tam jen zřídka a bylo mu ukradené, jestli se tam Pettigrewovi líbí nebo ne. Jenže Harry se zdál fascinovaný Severusovým dřívějším domovem a okamžitě začal zkoumat každou prasklinu, opravovat drobnosti a dokonce některé místnosti i zdobit. Když mu Severus připomněl, že je to ubytování jen dočasné, Harry prostě pokrčil rameny a odvětil, že mu neublíží, když to tam trochu uklidí.

Severus zavrtěl hlavou. Harry byl určitě trochu mimo, ale to jen dodávalo lesk jeho kouzlu.

Usadil se do svého oblíbeného křesla (toho, u kterého připustil, že bylo pohodlnější, když ho Harry přes Severusovy hlasité projevy nově potáhl) a otevřel album.

Už první obrázek ho málem připravil o dech.

„Mami...“ vydechl, obkresluje její tvář špičkami prstů. Usmála se na něj a přidržela si prsty u rtů. Byla usazená v houpacím křesle, v náručí držela Severuse jako nemluvně. Byl zavnutý v modré dečce, která vypadala, jako by kdysi bývala nějakým svetrem. Jeho maminka ho chovala na prsou a kolíbala s ním tam a zpět. Měla zavřené oči a ústa se jí lehce pohybovala, jako by mu broukala ukolébavku.

Severus cítil, jak se mu stáhlo hrdlo. Nedochovalo se mu moc vzpomínek, ve kterých by ho maminka takhle držela. Tobias věřil, že jakýkoliv náznak citu vyústí jen v to, že ze Severuse vyroste náruživý teplouš. Poslední polibek, který si Severus pamatoval, a který dostal od své matky, vyústil v to, že skončila kvůli otci s modřinou na oku a bolavou zadnicí.

Byla to lekce, jejíž následky se Severus teprve před nedávnem začínal odnaučovat. Stále si pamatoval výraz hrdosti v Harryho očích toho dne, kdy mu Severus dovolil držet ho na veřejnosti za ruku. Když se pak vrátili do Harryho bytu, vedlo to k dosti pompéznímu milování.

Severus se usmál, když obrátil stránku. Na této fotce byl starší. Buclaté dítě s chomáčem černých vlasů se ráchalo v mýdlové vodě v kuchyňském dřezu. Na tváři měl široký úsměv, který odhaloval tři právě rostoucí zuby.

Severus podobným stylem prolistoval i zbytek alba. Nebylo tam moc obrázků, alespoň ne tolik, kolik by očekával u jiných dětí. A mnoho z nich bylo rozostřených, jako by je jeho maminka požadovala ve spěchu, aby to uniklo

Tobiasově pozornosti. Když Severus dosáhl školních let, frekvence obrázků ještě více zřídla.

A přesto se Severus cítil, jako by právě dostal opravdu drahocenný dar. Dokonce si ani neuvědomoval, že takové obrázky vůbec existují, nemluvě o tom, že je jeho maminka tak pečlivě uspořádala. Opřel se v křesle a zavřel oči.

„Přinesl jsem ti čaj,“ zaslechl po chvíli tichý hlas. „Earl Grey.“

Severus otevřel oči a vděčně nápoj převzal. „Děkuji ti. Kolik je hodin?“

„Chvíli po jedné,“ odpověděl Harry a usadil se na opěradlo Severusova křesla. „Strávil jsi tady jen něco přes čtyři hodiny.“

„Hmf,“ vydechl Severus a upil čaj. Trhnul sebou, ještě stále byl horký, a tak hrneček odložil na stůl. „Našel jsem tam několik zajímavých fotografií.“

„To se vsadím.“ Harry obtočil paže kolem Severusových ramen a shlédl na něj dolů. „Opravdu moc se mi líbí tahle.“

Severus sklonil hlavu, aby si lépe prohlédl obrázek, o kterém Harry hovořil. Byl ještě batole, asi dvouroční, a spal ve své postýlce. Vypadal spokojeně se zadečkem vytrčeným do vzduchu. Šťastně si cucal palec a druhou rukou k sobě tiskl Sigmunda. Dlouhé plyšové tělo bylo jemně obtočené kolem Severusovy postavy, zatímco jazýček zvířete občasné olízl dětskou tvářičku, a věnoval tak Severusovi, podle mužova dojmu, hadí verzi objetí a polibku.

„Hmm. Netušil jsem, že se zajímáš o zelená pyžamka s pacičkami. Obávám se, že už by mi totiž nesedělo.“

Harry se rozesmál. „No, teď když jsi to zmínil, si uvědomuji, že je vážně rozkošné. Ale nic ve zlém, nejsem si jist, zda bys ještě dokázal vykouzlit takový výraz.“ Jeho ruka okolo Severusových ramen se zpevnila. „Ne, vážně, opravdu se mi líbí, jak spokojeně vypadáš se Sigmundem, který se o tebe stará.“

Severus se natáhl a vzal Harryho za ruku. „Byl mým neustálým společníkem po většinu dětství. Dokonce ani Tobias mi ho nikdy neodepřel, tedy alespoň poté, co ho Sigmund poprvé kousnul.“

Severus se proti své vůli napjal. Třebaže hovořil svým běžným lehce zatrpklým tónem, nenašel ve vyprávění o svém dětství žádný humor. Měl za to, že to Harry rozpozná, ale přesto se jistá část v něm stále připravovala na zvuk posměšného smíchu. Stálo ho všechno jeho úsilí, aby se neodtáhl.

Ale Harry ho jen políbil na vršek hlavy. „Jsem rád, že jsi Sigmunda měl. Já jsem ve svém přístěnku měl jen Dudleyho rozbité hračky. Musí být příjemné vlastnit něco, co ti dokáže přinést útěchu.“

Severus zavřel album a odložil ho na podlahu. Pak stáhl Harryho k sobě, až byl rozvalený na jeho klíně. „Teď už to mám. S tebou.“

„Jo, ale všiml jsem si, že ses Sigmunda nevzdal, a teď máš ještě k tomu medvídko Harryho. Proč jen mi to zní, jako bys měl na stará kolena v oblíbené plyšáky?“

„Já ti dám stará kolena,“ zavrčel Severus, než zajal Harryho ústa v náruživém polibku.

ooOoo

Severus se zamračil na svůj pracovní stůl. Býval pokrytý smradlavými přísadami do lektvarů – žabí střeva, dýmějový hnis a krev pijavic řádně zaneřádily jeho povrch. Ale to bylo ničím v porovnání se současným stavem jeho pracovního prostoru.

Byla tam... plyš.

A chlupy z ní se budou pravděpodobně na jeho šatech držet celá desetiletí.

Severus zaskučel a popadl ten výtvar, pečlivě jej udržuje na bezpečnou vzdálenost od své osoby. Chlupatění bylo trochu nerovnoměrné a jeho tvář vypadala prostě... divně. Ale mělo to potenciál. Snad.

Namířil hůlkou na medvídkovo břicho. „Bud' zatraceně roztomilý.“

Medvídek se jen trochu zamračil.

„Hmf. No, alespoň tohle tedy odpovídá,“ zabručel Severus.

ooOoo

Harry lenořil v jejich posteli a probíral se dopisy, když k němu Severus dorazil. „Celesta našla nějaký dům v Kentu, který nám chce ukázat,“ zvolal, aniž by se otočil. „Sousedé nic moc, ale má prý pěkný snídaňový koutek.“

Severus do dveří jemně vrazil nohou, aby se otevřely naplno. „Přemýšlel jsem...“ začal zvolna. Pak se zarazil, nejistý, jak pokračovat.

Harry zvedl hlavu. „Severusi? Jsi v pořádku? Proč tam tak divně stojíš?“

Ted' nebo nikdy. Severus čtyřmi dlouhými kroky překlenul místnost, a pak Harrymu podal medvídku, kterého ukrýval za zády. „Přemýšlel jsem, že bychom možná mohli chvíli zůstat tady.“

Harry zíral na medvídku. Prsty obkresloval černý kotlík na jeho břichu, než opatrně pohnul jeho ručičkami nahoru a dolů. „Och?“ zeptal se roztržitě.

„Prozatím našim požadavkům vyhovuje a zdá se poměrně nepraktické znovu se balit a pak se zase vybalovat v novém domě ve chvíli, kdy jsme se tady docela usadili.“

Harry nakonec odpoutal svůj pohled od medvídku, ale jeho prsty si stále pohrávaly se zplihlými černými vlasy, které zdobily jeho hlavičku. „Ale Severusi, ty ten starý dům nenávidíš. Proč bys tu chtěl zůstat?“

Severus pokrčil rameny a sklonil hlavu k podlaze. „Ještě do nedávna jsem měl kvůli předchozímu pobývání pocit, že mě tady nic dobrého nepotká. Ale teď jsem tady objevil pár nových... příjemných vzpomínek.“ Povzbuzen náhlým přívalem kuráže se nakonec setkal s Harryho očima. „Takže jsem zjistil, že ještě nejsem připraven se tady s tím rozloučit.“

Následovalo několik nesnesitelné dlouhých momentů, než se Harry odvrátil. Jeho prsty si pohrávaly s medvídkovým zakulaceným břichem. „A proč mi dáváš tohle?“

Severus se usadil vedle Harryho na postel. „Třeba proto, že jsem si myslel, že by medvídek Harry potřeboval společníka, když jsem pryč. Nebo proto, že nechci, aby musel Sigmund trpět při poslechu tlachání nebelvírského medvěda.“

Harry se zasmál, ale znělo to spíše smutně než pobaveně. „Vím, že Sigmund syčí, ale medvídci nemohou mluvit.“

„No ták, Harry,“ přemlouval ho Severus. Obtočil kolem Harryho pasu paže a dloubnul hlavou do jeho ramene. „Kam se ztratila ta tvá prastará dětská magie?“

„Ani nevím, jestli jsem vůbec kdy nějakou měl,“ odvětil Harry, prstem obkresluje medvídkův nos.

„Ty jsi mi dal toho mého,“ zašeptal Severus a něžně Harryho políbil na tvář. „S medvídkem Harrym se ke mně vrátil Sigmund. A pak jsem při průzkumu tohoto starého domů zjistil, že jsem našel pár starých vzpomínek, které už byly dávno pohřbené. Proč bych se neměl pokoušet ti to nějak vynahradiť?“ Natáhl se a položil svou ruku na Harryho, která právě hladila medvídkovu hebkou srst. „Ty si tu magii zasloužíš daleko víc, než kdokoliv jiný.“

Harry se usmál. „Nikdy jsem žádného medvídky neměl.“

„Hmm,“ odvětil Severus. „Líbí se ti?“

„Myslím, že je skvělý,“ odpověděl Harry. Jeho úsměv byl nyní ryzí – takový ten široký úsměv, který prostoupí celým výrazem, a který dělal se Severusovými vnitřnostmi psí kusy. „Můj vlastní medvídek Sev.“

Severus ucukl a zarazil se: „Sev? Nikdy v životě jsi mi neřikal Sev a to z dobrého důvodu.“

„Medvídek Severus je trochu o zlom jazyk, nemyslíš?“ zeptal se Harry. „Medvídek Sev se prostě na jazyku přímo kutálí.“

„A medvídek Snape zřejmě nepřichází do úvahy, že?“ remcal Severus.

„Medvídek Sev zní prostě víc jako medvídek plyšáček,“ prohlásil Harry šťastně. „Roztomile.“

Severus popadl medvídky a odhodil ho na podlahu, kde spočívali i medvídek Harry se Sigmundem, když je skopali z postele během svého ranního milování.

„Héj!“ zvolal Harry.

„Teď se zrovna moc roztomile necítím,“ zavrčel Severus a přišpendlil Harryho k posteli. „Ani zdaleka ne.“

„Ne,“ souhlasil Harry, jeho hlas zněl trochu jako lapání po dechu. „Řekl bych dokonce, že jsi trochu hrubý.“

„Spratku,“ zasyčel Severus do Harryho hrdla. „Nemůžu uvěřit, že jsem si myslel, že by ti mohl kousek tvého dětství chybět.“

„Řekl bych, že je to spíš – ách! Fenomén dospívání.“

„Produkuješ slova delší než tři slabiky,“ prohlásil Severus a začal rozepínat Harryho košili, aby se tak mohl prolíbat jeho hrudí. „Zřejmě ztrácím své kouzlo.“

„Nikdy,“ zasupěl Harry, než se rozplynul v Severusových pažích.

To proto věděl, že Harryho miloval, pomyslel si Severus, když do něj pronikl. Harry vnesl do jeho života nevýslovnou radost. Severus měl samozřejmě za svůj život vícero sexuálních partnerů, kteří s sebou přinesli potěšení, které si užíval, ale s Harrym to samé potěšení přesáhlo do další úrovně. Když byl s Harrym, celé jeho tělo i duše se zdály lehčí. Cítil se vyrovnaný a silný. Ba co víc, měl pocit, jako by byl pro Harryho tou nejdůležitější osobou na světě.

Byla to závislost. Rozpoznal ji už v okamžiku, kdy spolu s Harrym ještě jenom souložili. Ale jakmile si uvědomil, co tyto pocity přinášejí do jeho každodenního života, a že může dokonce i pouhé Harryho pousmání vylepšit jeho náladu na celý den, věděl, že byl odsouzený ke zkáze.

Závislý na Harry Potterovi.

Nevadí. Připouštěl, že v jeho životě byla spousta horších věcí.

Mnohem později, když se oba uspokojili a Severus líně cestoval po Harryho zpoceně kůži, začali znovu mluvit.

„Nemusíme tady zůstat, jestli nechceš,“ řekl Harry ospalým hlasem. „Naši ňuchňací přátelé jsou přenosní, víš?“

Severus zpevnil své objetí kolem Harryho. „Já vím. Ale přál bych si zůstat. Ukázal jsi mi novou stránku tohoto místa a já se obávám, že by mi z toho mohlo něco uniknout, kdybychom se odstěhovali moc brzy. Samozřejmě jen jestli chceš také zůstat,“ dodal rychle. „Není tady žádný snídaňový koutek.“

Harry vtiskl na Severusův hrudník polibek. „Nepotřebuji ke štěstí snídaňový koutek. Rád prozkoumávám místo, kde jsi vyrostl. A vytvářím nové vzpomínky, aby nahradily ty staré.“

„Nebelvírský hrdina, jako vždy,“ zamumlal Severus. „Neustále připraven zachránit den.“

Harry se usmál. „A chtěl bys to snad jinak?“

Severus neřekl nic, jen si Harryho přitáhl blíž.

Ne, to nechtěl.

A Hero for Harry – Harryho hrdina

Autorka: **Emynn**; Překlad: **Patoložka**; Beta-read: **Claire**

<http://emynn.insanejournal.com/39622.html#cutid1>

Varování autorky: Cukřík doslovně i ve změněné formě. Medvídci jsou trochu ošumělí a špinaví. Objeví se Barbie Bellatrix.

Shrnutí příběhu: Teddy má opravdu velkou představitost. A rovněž má v rukách Harryho a Severusovy medvídky.

ooOoo

„Muhahaha, Harry Pottere, ukradla jsem ti tvůj mozek!“

Severus se zarazil na své cestě domem a nakoukl do salónku. Harry ho ujistil, že se Teddy jistě na těch dvacet minut, během kterých si skočí do obchodu, zabaví, ale Severus tomu až tak moc nevěřil. A zřejmě právem. Bylo zřejmé, že chlapci přeskočilo, protože právě mluvil hlasem, který zněl jako nepřičetná mořská panna, jež se právě nadechla helia. *Děsivé*. Až se Harry vrátí, bude si s ním muset pohovořit.

„A když už mám tvůj mozek, vlastním i všechny tvé myšlenky! Zním všechny tvé plány a všechna tvá tajemství!“ Teddy vydal další šílený chechot. „To, co zjistím, budu sdílet s Temným pánem a on o mně řekne, jaká jsem nedostižná špionka, protože budu znát vše! Můj plán je mistrovské dílo!“

Severus se zamračil a nahlédl blíž. Medvídek Harry ležel na podlaze a přes ústa měl obtočený pruh látky. Dokonce i s tím svým trvale nestoudným úsměvem vypadal dosti vystresovaně. Teddy kolem něj mával panenkou s tmavými vlasy, která vypadala jako jedna z těch směšných mudlovských Barbie, kdyby se současně nezdála úplně ďábelská.

Jistě to nebyla...

„Ničeho se neboj, Harry,“ prohlásil Teddy, jehož hlas měl komickou hloubku. Vytáhl medvídko Seva (*Do háje!* Severus by o něm neměl takhle přemýšlet, bez ohledu na to, že Harry stále trval na svém oslovování té hračky. Byl to medvídek Snape, děkuji pěkně!). „Já tě ochráním! Navždy zůstaneš mým bezduchým idiotem!“

Severus sledoval, jak Teddy mává medvídkem Se – zatraceně, medvídkem SNAPEM! – a panenkou Bellatrix, s očividným úmyslem napodobit nějaký druh duelu. Chlapec také vydával sérii pronikavých zvuků jako *zap* a *pau*, takže to vypadalo jako bitva.

„Harry Potter s tebou už nikdy znovu nepromluví! Jeho mozek je můj! Muhahaha! *Tohle si klidně vem, Snape!*“

Severus s hrůzou sledoval, jak Teddy Bellatrixinou dlouhou nohou kopl v úhlu, kterým by skutečná Bellatrix nikdy nebyla schopná jednat, a zabodl ji do černého medvídku. Pocítil nutkání přispěchat dovnitř a oba medvědy zachránit. Ale byl dospělý, a přestože s Harrym spali každou noc medvídkům po boku, nehodlal sedmiletému chlapci věnovat takové střelivo, aby si myslel, že se o tyhle absurdně hebké a roztomilé hračky nějak stará.

„Myslím, že ne, Bellatrix!“ zakřičel Teddy. „*Protoflotoilliarmus!*“

Teddy s mučivým jekotem vymrštil panenku do vzduchu. Několikrát se převrátila, než dopadla jen pár centimetrů od zarámované fotografie Severuse a Harryho, pořízené toho dne, kdy se na Tkalcovskou ulici nastěhovali. Severus se zděsil.

„Má dosti činorodou představitivost, že?“

Severus nadskočil při zvuku Harryho hlasu. Aniž by na něj pohlédl, popadl ho a přitáhl si ho k sobě, aby měl na tu maškarádu rovněž dobrý výhled. „Tvůj *kmotřenec*,“ zasyčel Severus, „má Barbie Bellatrix! Nepřijde ti to *trochu* nevkusné?“

Harry pokrčil rameny. „Veškerý výnos šel na Fénixovu nadaci pro rodiny stížené válkou. A mimoto, každý příběh potřebuje svého zlosyna.“ Severus byl objat, ignoruje polibek na tvář. „Alespoň že to není medvídek Voldie,“ pokračoval Harry.

Severus obrátil oči v sloup. „Jsi nenapravitelný. Žádný div, že je tvůj *kmotřenec* takový.“

Harry se zasmál. „Co se mne týče, daleko více mě znepokojuje fakt, že to teď vypadá, jako by si spolu naši medvídci právě docela vášnivě užívali. Říkal jsem ti, že jsme si ten sex, když tady spal minule, měli odpustit.“

„Spal jako dudek a ty jsi mě celý den popichoval tím, jak sis olizoval prsty. Co jsi čekal, že udělám?“

„Vždyť jsme pekli! Měl jsem na rukách máslo. Sotva bych tě sváděl, když jsem právě hlídal svého kmotřence.“ Ve druhé místnosti Teddy zaječel: „Och, Severusi, můj hrdino, věděl jsem, že mě zachrániš,“ a vydal několik přehnaně zveličených líbacích zvuků.

„To je vedlejší,“ prohlásil Severus opovržlivě. „Každá akce má svůj následek. Nejvyšší čas, aby sis to uvědomil.“

„Vešel do naší ložnice právě ve chvíli, kdy jsi byl až pokořen zanořený v mé zadnici!“ vyjekl Harry.

„No, kdyby ses naučil, jak se udělat bez toho, abys ječel nahlas, pak by možná neměl potřebu jít se přesvědčit, co se děje,“ řekl Severus přezíravě. Překřížil si ruce na hrudi a pozvedl na Harryho obočí. „Pokud jde o mne, a kdybych byl tebou, znepokojovalo by mne spíš to, že, jak se zdá, si ten chlapec myslí, že je u tebe docela snadné, abys přišel o svůj mozek. Zřejmě na tvou inteligenci nenahlíží moc dobře.“

„Pravda,“ odpověděl Harry a přikývl. „Vskutku nestoudné. Lámu si hlavu nad tím, kde k té myšlence asi přišel.“

Severus se zarazil. Dosti pravidelně Harryho oslovoval jako *troubu* a *tupohlavce*, ale bylo to takovým tím způsobem, jakým Harry jemu říkával *parchante* – s úsměvem a třpytem v očích, který indikoval, že to bylo prostě a jednoduše z lásky. Nikdy si o Harrym doopravdy nemyslel, že by byl idiot.

„Harry, víš, že já...“ prohlásil Severus chvatně.

Harry se usmál a přidržel Severusovi prst u rtů. „Ššš. Já vím. Přestaň si dělat starosti.“

Severus cítil s notnými vnitřními rozpaky, jak se jeho rameno uvolnila. „Dělat si o takové věci starosti mám prostě v povaze.“

„Já vím. A proto tě za to tak miluju,“ odpověděl Harry. Letmo pohlédl na Teddyho, který si hrál se stále horečně se pohybuujícími medvídky. „Jsi nahoře.“

Severus zaskučel. „To je tvá chyba. Naprosto.“

Harry se rozesmál a přitáhl si Severuse blíž. „Dobře. Beru vinu na sebe.“ Vtiskl muži polibek na rty. „Pokud je to cena, kterou platím za to, že mám svého rytíře v blyštivé zbroji vždy nablízku v případě, že by mi nějaký zloduch ukradl mozek, no, pak tedy dobře.“

„Hmf,“ odvětil Severus, ale dovolil Harrymu pokračovat v pokrývání své tváře polibky. „Je tohle snad způsob, jakým nakládáš se všemi svými hrdiny?“

„Jen s tebou,“ zamumlal Harry, než přerušil svou péči. „V téhle části má Teddy pravdu, to víš. V tom, že jsi můj hrdino. A že vím, že mě přispěcháš zachránit pokaždé, kdy se zdá, že jsou všechny naděje zmařené.“

Severus si odfrkl. „Sentimentální žvásty.“

„Pravdivé sentimentální žvásty,“ opravil ho Harry.

„Uvidíme,“ prohlásil Severus. „Rád bych řekl, že se o tom snad už nikdy nebudeme bavit, ale znám tě až příliš dobře, aby takové naděje byly oprávněné.“

„Rozhodně,“ odpověděl Harry. Rukou proklouznul za pás Severusových kalhot. „A víš, co ještě považuji za pravdivé?“

Severus polkl. „Co?“

Harry měl na tváři takový ten nezbedný úšklebek, který znamenal, že se to týkalo vydatné dávky lubrikantu a nelidské pružnosti. „Že budeš nahoře,“ pronesl chraplavým šepotem.

Severus cítil, jak se jeho penis se zájmem napjal. „Teddy má tedy pravdu,“ zasyčel.

„Proklouzněme do našeho pokoje,“ zašeptal Harry a mučivě pomalu Severuse pohladil přes tkaninu. „Vypadá docela soustředěný.“

„A co když pak – ach! – ztratí zájem o hračky?“

Harry mávnul jazykem pomalu přes Severusovo hrdlo. „Pak mu prostě řekneme, že potřebujeme pět minut o samotě.“

„Jen pět minut?“

„Přivedu tě k vrcholu i za míň,“ odvětil Harry, než s příslibem uchopil Severusovo přirození do dlaně.

„To mi nemusíš připomínat,“ odsekl Severus.

„Nuže, když odejdeme teď, třeba budeme mít i deset.“

Naposledy se ohlédli po Teddym, který stále držel medvídka Harryho i medvídka Seva a prováděl s nimi dosti náročné pohyby, které zahrnovaly stojky na hlavě a přemety, než Severus uchvátil Harryho do náruče a začal s ním směřovat po schodech nahoru.

„Můj hrdino,“ prohlásil Harry s úsměvem.

„A ne že to někdy opomeneš,“ odvětil Severus, než se pustil do toho, aby Harryho v následujících deseti, nebo realisticky ještě méně, minutách donutil zapomenout i své vlastní jméno.

Zatraceně těžká práce být hrdinou, ale někdo to dělat musel.

A, pomyslel si, když slízával kapičku vášně z Harryho tvrdého, překrásného penisu, všechny výhody z toho plynoucí byly docela příjemné.